

Pirma skaitau aš. Paskui pažiūrėsim. –J.

Jei jį rasi, grąžink. Ne čia – jo savininkui.

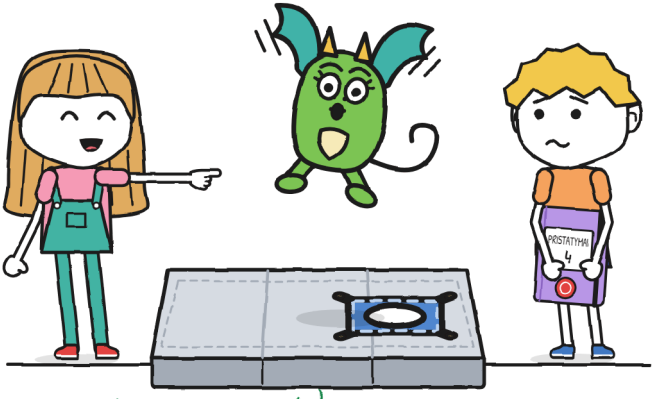
TIK PASAKOJE

Šis antspaudas žymi tai, kas nutinka tik pasakoje: tikrų drakonų nėra, o siuntiniai neparskrenda atgal. Jei nori žaisti tikrame kieme, žiūrėk paskutinį puslapį. –J.

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 4

Ne čia, Trupinuke!

Lui Eriksson

(Gunio sąsiuvinis)

DYDIS XL · Iliustruotas romanas · 13+

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 4

Ne čia, Trupinuke!

Ketvirtoji serijos knyga. Ankstesnės: „Šis siuntinys kandžiojasi“, „Neatidaryti prieš griaustinį“ ir „Grąžinkite siuntėjui, prašom“.

Tekstas ir iliustracijos: Lui Eriksson

Lietuviškas leidimas: LinguAula

DYDIS XL · Iliustruotas romanas · 13+

Pirmasis leidimas: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

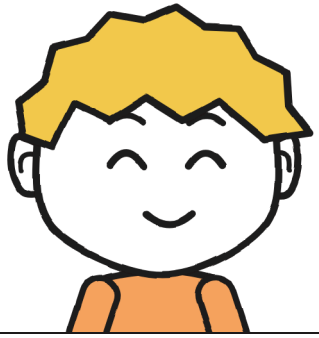
Galima laisvai kopijuoti – klasei ir namams.

Šriftai: Andika, Patrick Hand, Caveat ir Courier Prime (SIL OFL licencija).

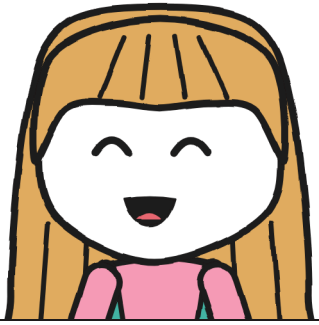
Atlik kiekvieno skyriaus užduotis svetainėje linguaula.com

Rašant šią knygą nė vienas drakonas nenukentėjo. Šalmas – šiek tiek. –J.

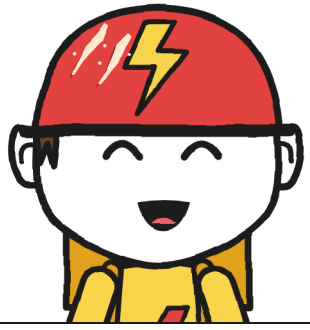
KAS YRA KAS

Gunis. Šeštadienių kurjeris. Tai jo sąsiuvinis. Nori, kad Trupinukė skristų pas jį.

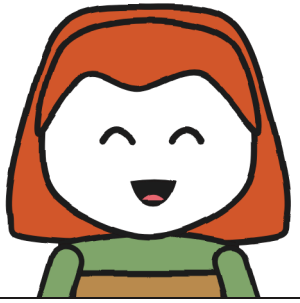
Julita. Rašo žaliai ir pasirašo J. Visada turi geresnę idėją. Net jei jos niekas neprašo.

Tonis. Veža ŽAIBO siuntas – per dešimt minučių arba nemokamai. Nuo šios savaitės moka ir laukti.

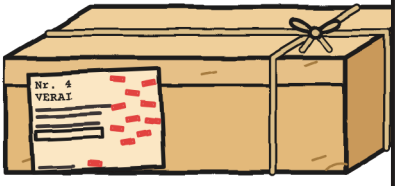
Mara. „Neįmanomų pristatymų“ savininkė. Dėvi raganos skrybėlę. Žino daugiau, nei sako.

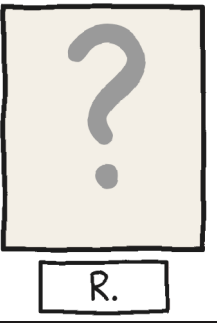
Vera. Prižiūri Drakonų namų drakonus. Ji nustato sąlygas.

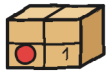
Trupinukė. Drakono mažylė. Jau moka pakilti. Sunkiausia – nusileisti.

Siuntinys Nr. 4. Plokščias ir platus. Etiketėje parašyta: ATIDARYTI ANT GRINDŲ.

R. Siunčia siuntinius, kurių niekam nepavyksta pristatyti. Niekas netaria R. vardo.

SKYRIUS 1

Keturi kampai

Nuo šaligatvio atskriejo tilin, paskui dar vienas, vis toliau. Tonis išvažiavo į savo pristatymą, varpelį tvirtai pritvirtinęs prie vairo, ir parduotuvėje niekas nieko nesakė, kol skambesys visai nutilo.

Tada Mara padėjo sąsiuvinį ant prekystalio, šalia antspaudo, ir pažiūrėjo kitur. Taip ji duoda sąsiuvinius.

Jis buvo alyvinis. Beveik tokios spalvos kaip Maros skrybėlė, ir man tai pasirodė užuomina; bet Mara į užuominas neatsako, o aš neklausiu, tad mes puikiai sutariame. Trečiasis, žalias, baigėsi varpeliu: paskutiniame lape liko lentelė, žalia pastaba ir nė vienos laisvos eilutės. Uždariau jį ir padėjau ant prekystalio tokiu atsargumu, kokiu pakabini paltą, kuris tau jau per ankštas ir kurio nežadi niekam atiduoti.

Naujasis kampe turėjo parduotuvės antspaudą ir buvo tuščias nuo pradžios iki galo. Tuščias sąsiuvinis turi vieną privalumą: dar nė viename jo puslapyje nesu apsijuokęs. Tai trunka iki pirmo žodžio.

Antrąjį pavadinau OFICIALUS, trečiąjį – SLAPTA. Abiem nutiko tas pats: vos užrašydavau, Julita perskaitydavo, lyg gavusi kvietimą. Šiam ieškojau žodžio be plyšių, tokio, kuris užsiveria kaip dėžė. Išbandžiau pieštuku ant atskiro lapo, iškišęs liežuvį, ir kai išėjo tiesiai, ruošiausi perrašyti tušinuku.

Julita stovėjo šalia manęs su atidengtu žaliu flomasteriu vienoje rankoje, o kitą buvo pakėlusi, kaip pamokoje. Noras buvo matyti jos alkūnėje.

Trečiąjį sąsiuvinį ji buvo pradėjusi, kol aš ieškojau trintuko, ir pasakė „nėra už ką“ dar nespėjus man pasakyti „ačiū“. Su flomasteriu be dangtelio per pusę metro nuo tuščio lapo logiška buvo laukti to paties.

Neatsitiko. Pavadinimą rašiau labai lėtai, daug lėčiau, nei reikėjo, norėdamas pamatyti, kiek ji ištvers. Ištvėrė. Baigęs padėjau tašką, kuris tokiam žodžiui yra privalomas.

GALUTINAI.

— Jau? — paklausė ji.

— Jau.

Daviau jai sąsiuvinį. Ji parašė stovėdama, greitai, tuo savo raštu, kuris visada atrodo kur nors vėluojantis:

„Galutinai“ reiškia, kad pirma skaitau aš. Paskui pažiūrėsim. –J.

Perskaičiau du kartus. „Galutinai“ reiškia, kad nebeleidžia pakeitimų; „paskui pažiūrėsim“ leidžia visus. Tai sakinys su

uždarytomis durimis ir koja tarpe. Pastaba nepasako vieno dalyko: kad ji laukė. Tai užrašau aš.

Kaip visada, jei kada nors tai perskaitytų kas nors kitas, ne ji. Parduotuvė vadinasi „Neįmanomi pristatymai“ ir priklauso Marai, kuri yra ragana, dėvi violetinę skrybėlę ir turi antspaudą, kuris, kai juo spaudžia, barsto kibirkštis, kvepiančias užgesinta žvake. Kairėje lentynoje ji laiko grąžintuosius: siuntinius, kurių niekam nepavyko pristatyti, ir visus juos siunčia R. Jei gavėjas nepasirašo ant etiketės rašalu, kuris nenusitrina, auštant siuntinys parskrenda atgal į savo lentyną. Jų buvo dvidešimt. Su Julita pristatėme tris: drakono kiaušinį, bėgiojusias sėklas ir varpelį. Ant sienos žaliu raštu parašyta LIKO 17.

Kiaušinis buvo Trupinukė. Trupinukė jau moka pakilti. Nemoka tik nusileisti.

Vakar ji nusileido Veros sriuboje.

Vera buvo atėjusi prašyti pagalbos, ir Tonis jai ją pasiūlė, bet pirma jam reikėjo kai ką pristatyti. Todėl viską papasakojo mums, kol laukėme, stovėdama prie prekystalio, su Trupinuke ant rankų ir kreivai įsmeigta šakele plaukuose, ir pasakojo taip, lyg skaitytų sąskaitą. Tai buvo vidurdienį. Stalas jau buvo padengtas – gili lėkštė makaronų sriubos, šaukštas, languota staltiesė – ir ji kėlė pirmąjį šaukštą, kai Trupinukė išlėkė iš savo lizdo, perskrido virtuvę išskėstais sparnais ir tokia veido išraiška, lyg labai gerai žinotų, kur skrenda, ir nusileido. Visomis keturiomis letenomis. Į lėkštę.

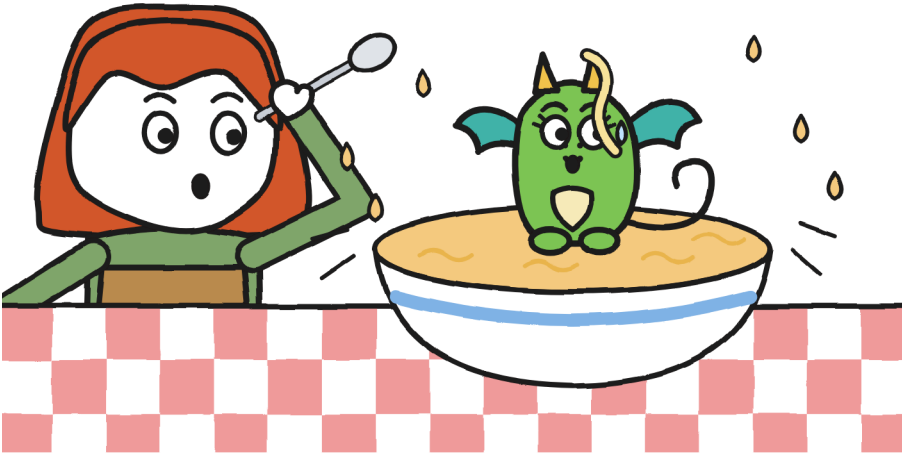
Vera liko su šaukštu ore, kur šaukštas lieka, kai nebetinka niekam.

— Buvo drungna, — pasakė ji ir daugiau nieko nepasakė.

Trupinukė ant vieno rago tebenešiojo makaroną, tarsi medalį už tai, ko niekas nenori laimėti, ir žiūrėjo į mane veidu, kurį tuoj pat atpažinau, nes jis mano: „tai ne aš“. Ji nusikopijavo jį pirmąją dieną ir rodo kaskart, kai prireikia. Man jis išeina labai gerai.

Nupiešiau, kaip man papasakojo, be būdvardžių.

VEROS SRIUBA (vakar)

Makaronų sriuba. Su drakonu. –J.

Tonis grįžo po devynių su puse minutės, o tai ŽAIBE reiškia atvažiuoti su puse minutės atsargos, o bet kur kitur – nubėgti. Paliko dviratį prie durų, įėjo nenusiėmęs šalmo ir atsisėdo savo dėžėje, kur sėdi „kol kas“.

— Aš jau moku laukti, — pasakė. — Bet pradėti šiandien nebuvo būtina.

Kažkas privertė jį palaukti prie durų. Jis nepasakojo; pasakojo šalmo dirželis, užveržtas per stipriai.

Tada Mara, nelipdama ant jokios taburetės – ji ir taip pasiekia – nuėmė siuntinį nuo viršutinės lentynos ir padėjo ant prekystalio.

— Vera. Tai tavo.

Nepasakė „tai tau“, o „tai tavo“. Skamba kitaip.

Tai buvo plokščia, plati dėžė, krosnies skardos dydžio. Lentynoje, kur ji stovėjo, liko dulkių neužklotas stačiakampis: ketvirta tuščia vieta šalia įprastų trijų. Vera priėjo su Trupinuke ant rankų. Tonis ištempė kaklą tiek, kiek leido šalmas.

Nr. 4 etiketė sako kur kas daugiau nei Toniuko, kuriame nebuvo net gatvės. Čia net nurodymai yra.

Aplink – vienuolika raudonų, kreivų antspaudų GRĄŽINTA, tarsi skubančio paukščio pėdsakai. Suskaičiavau. Julita jau buvo suskaičiavusi.

Vera skaitė ją pirštu, eilutė po eilutės, sustodama kiekvienoje kaip priemiestinis traukinys. Ties R. pirštas sustojo visai. Ir taip liko, nieko neatsitikus, kaip traukinys, sustojęs tarp dviejų stotelių, kai niekas nepasako kodėl.

— Vienuolika kartų? — paklausė Julita.

— Vienuolika, — pasakė Mara. — Devynis kartus Kanalo gatvėje 7 buvo siena.

— O kodėl jo nenunešėme su kiaušiniu? — paklausė Julita. Būtent tai ir aš galvojau: ta pati šeimininkė, ta pati gatvė, ta pati lentyna.

— Nunešiau vėliau, — pasakė Mara. — Du kartus, kai Trupinukė jau miegojo savo lizde.

— Ir abu kartus siena atsivėrė, — pasakė Vera. — Abu kartus pasakiau „dar ne“. Trupinukė dar neskraidė. Atvykimo rinkinys tam, kuris nekyla, – tik papuošalas.

Siena atsivėrė du kartus. Neatsivėrė Vera.

— O šiandien? — paklausė Mara.

— Vakar Trupinukė išsirinko mano sriubą.

Ji pasakė tai nieko nežiūrėdama, lygiu balsu, kaip pasako adresą, kurį visą rytą kartojo sau viduje.

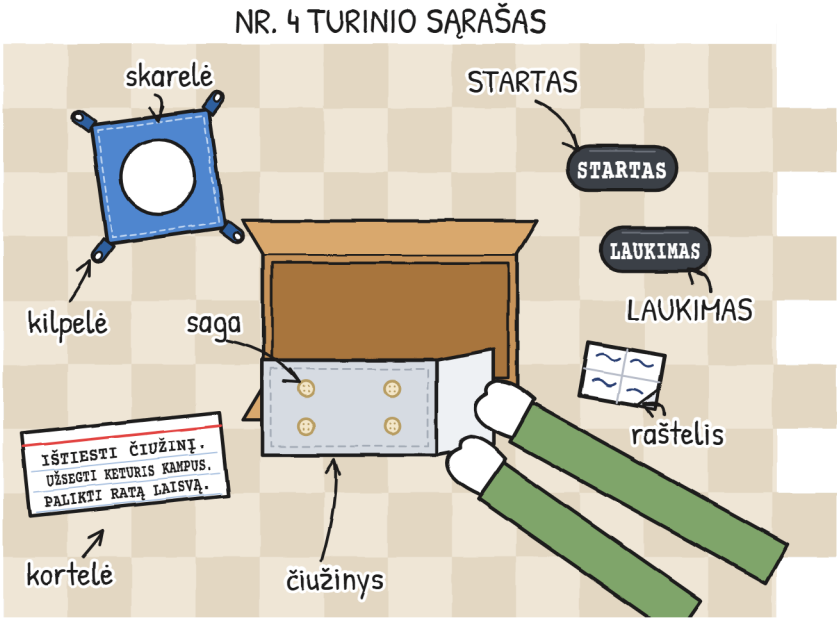
— Atidaryti ar išbandyti dar nereiškia gauti, — pasakė Mara, žvelgdama į mus tris, kuriems taisykles reikia išgirsti du kartus. — Jei Vera nepasirašys ant etiketės rašalu, kuris nenusitrina, auštant jis grįš.

— Žinau, — pasakė Vera. — Noriu tik pažiūrėti, ar tinka.

Etiketėje buvo parašyta ATIDARYTI ANT GRINDŲ, todėl Vera atsiklaupė ant parduotuvės grindų ir atidarė jį ten. Tonis, nė nepastebėjęs, buvo atsikėlęs iš savo dėžės ir prisitūpė šalia. Garsiai suskaičiavo dalis, kiekvieną paliesdamas pirštu, kaip kraunantis furgoną. Pirmą kartą girdėjau jį skaičiuojant ką nors kitą nei minutes.

— Čiužinys, pilkas, trijų dalių, sulankstytas kaip armonika. Mėlyna skarelė su baltu ratu viduryje ir kilpele kiekviename kampe. Du guminiai ženklai: STARTAS ir LAUKIMAS. Kortelė. — Jis išsitiesė. — Penki daiktai. Ir raštelis.

Atlenkus pirmąjį čiužinio klostę, atsirado keturios prisiūtos sagos, apvalios ir rimtos, tokios, kokias turi senelio paltas. Julita pirštu ore sujungė kiekvieną sagą su jos kilpele. Niekas jos neprašė.

Kortelėje buvo trys eilutės, atspausdintos mašinėle:

1. IŠTIESTI ČIUŽINĮ.
2. UŽSEGTI KETURIS KAMPUS.
3. PALIKTI RATĄ LAISVĄ.

Pirmos dvi liepė ką nors daryti. Trečioji man patiko, nežinau kodėl: ji vienintelė prašė nieko nedaryti.

Raštelis buvo trumpesnis. Vera jį išlankstė, perskaitė ir vėl sulenkė į keturis, nagu prispausdama klostes. Garsiai neskaitė.

— Kiemui, — pasakė.

Ir paslėpė raštelį dėžėje. Nesupratau, ar ji tai sakė raštelio, ar dėžės, ar mums.

Mačiau, kaip Julitos klausimai stoja į eilę burnoje; pirmasis jau buvo apsivilkęs paltą. Mačiau ir jos kojų: tak, tak, tak į parduotuvės grindis, ritmu, tinkamu žygiuoti. Ji nieko neklausė. Tai buvo triukšmingiausia tyla, kokią tik esu girdėjęs toje parduotuvėje.

Klausimų, kurių neuždaviau: šeši. Gerėju. –J.

Mara pasakė savo įprastas sąlygas, nesuskaičiuodama jų ant pirštų, nes jas jau žinome: rinkinys išeina su Vera, grįžta savo dėžėje, o etiketė nenuplėšiama, nė už kampo. Paskui ji liko prie durų sukryžiavusi rankas, su atvertu langeliu viršuje, ir stebėjo, kaip einame šaligatviu: Vera su dėže po viena ranka ir Trupinuke ant kitos; Tonis, vedantis dviratį; Julita, vis dar su klausimais burnoje; ir aš, prispaudęs alyvinį sąsiuvinį prie krūtinės.

Kanalo gatvėje, priešais 7-ą, Trupinukė nušoko Verai nuo rankų ir uždėjo leteną ant žalvarinės plokštelės, prie pat žemės.

Siena atsivėrė. Krašto plytos ėmė skirtis po vieną, nesudužusios, kaip svečiai, kurie atsistoja nuo stalo, kad praleistų tave.

Tonis žengė žingsnį atgal su dviračiu. Jis jau buvo matęs ją atsiveriančią, bet naktį, kai iš atsiveriančios sienos matosi tik auksinė šviesa. Dieną daro didesnį įspūdį: viskas matosi. Matosi džiūstantys skalbiniai, virtuvės durys, medis vazone su geltonais rutuliukais ir kampe, lizde, mėlynas drakonas, miegantis su virdulio knarkimu.

Vera pastatė dėžę ant kiemo žemės ir sustatė mus tris į eilę.

— Mano sąlygos, — pasakė, skaičiuodama ant pirštų. — Pirma: repetuojame tik man matant. Antra: yra tik viena atvykimo vieta. Trečia: kai sakau „gana“, vadinasi, gana.

Aš tai užrašiau. O apačioje, nes nemoku išgirsti sąlygos nenorėdamas jos išmatuoti, nupiešiau prietaisą. Tai trečiasis mano karjeroje: Nr. 2 drebometras, Nr. 3 raudonometras ir šitas. Pavadinau jį ČIAMETRU, „kiek vietų jai rodome“, ir daviau jam rodyklę bei tris skaičius.

Rodyklę palikau ties 0. Plano kampe nupiešiau sriubos lėkštę su kryžiuku ir pavadinau BE SRIUBOS. Niekada nežinai.

Prietaisas, kuris skaičiuoja iki dviejų. Labai gražu. –J.

Išklojome čiužinį kiemo viduryje, tris pilkas dalis viena po kitos, su armonikos, kuri bunda, garsu. Julita uždėjo ant jo skarelę ir užsegė dvi kilpeles.

— Štai.

Pasakė savo „štai“, kuris reiškia „ir tegu niekas manęs netaiso“.

— Pažiūrėk į kraštą, — pasakė Vera.

Nepasakė „dviejų trūksta“ ir neliepė skaityti kortelės. Pasakė „pažiūrėk į kraštą“ – tai įsakymas su atviromis durimis. Papūtė vėjelis, ir laisvas skarelės kampas pakilo kaip ausis. Julita užsegė likusias dvi nieko nesakydama.

Kad Julita nieko nesako, yra naujiena.

Aš jau ketinau tai padaryti. Vėjas mane aplenkė. –J.

Tada panorau padėti aš.

Atsistojau į baltą ratą, tvirtai pastatęs abu batus, kaip lipantis ant pjedestalo.

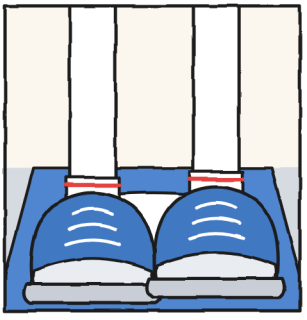
— Trupinuke, čia. Čia!

Trupinukė atėjo pėsčia, labai linksma, su savo svyravimu, kaip einanti į gimtadienį, ir atsisėdo ant mano bato. Kažkas manyje pakilo, kaip tada, kai namie suskamba telefonas ir klausia tavęs.

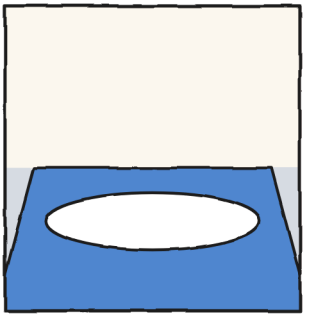
— Rodai jai savo batus, — pasakė Vera.

Pažiūrėjau į juos. Balti, su mėlynais dryžiais, padas nudėvėtas iš vienos pusės. Ir pirmą kartą pamačiau juos taip, kaip būtų mačiusi Trupinukė: iš apačios, didžiulius, viską uždengiančius.

Išėjau iš rato. Trupinukė pažiūrėjo į tuščią ratą. Pauostė jį. Įėjo vidun ir atsisėdo viduryje.

1. Ką matė Trupinukė

2. Ką pamatė paskui

Vera pastatė Trupinukę ant STARTO ženklo, ant čiužinio galo, per metrą ir dvidešimt nuo rato centro. Mus pastatė už LAUKIMO ženklo, truputį toliau, nei man būtų patikę.

Už LAUKIMO ženklo nėra ką veikti su rankomis. Bandžiau kišenėse, už nugaros, sukryžiavęs. Galų gale įsikibau į alyvinį sąsiuvinį kaip į gelbėjimosi ratą.

— Mažas šuoliukas. Vienas.

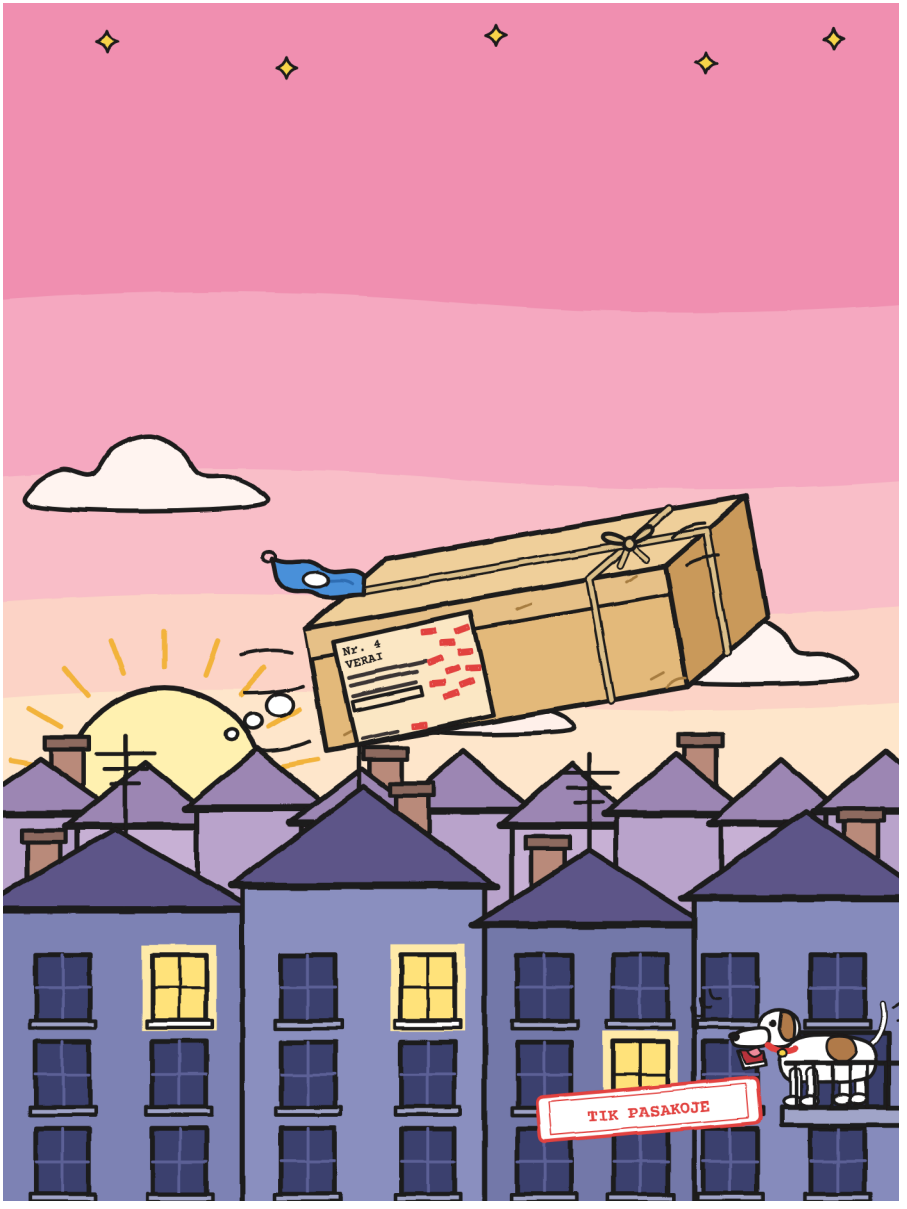
Trupinukė prisitūpė. Suplojo sparnais, pakilo per sprindį ir po dviejų sekundžių nusileido visomis keturiomis letenomis į ratą.

— Gana. Šiandienai gana.

Tai buvo dvi sekundės, ir pajutau jas keliuose. Kieme niekas nesuplojo. Vera turi „gana“, kuris užgesina net plojimus.

Aš užrašiau: „Atėjo pas mane“. Žodis „mane“ išėjo su gražia uodegėle. Paskui Julita atsegė keturias kilpeles ir pakėlė skarelę, kad ją sulenktų. Trupinukė pasuko galvą ir sekė ją akimis.

Tu stovėjai už ženklo. Ji nuėjo į ratą. –J.

Nr. 4
VERAI
TIK PASAKOJE

VIENA ISTORIJA, ŠEŠI DYDŽIAI

Ši knyga yra šešių dydžių, nuo 3 iki 16 metų, ir daugiau nei 20 kalbų. XXS, XS, S, M ir L pasakoja istoriją puslapis po puslapio, su tais pačiais piešiniais ir vis daugiau niuansų. XL – tai romanas: ta pati istorija, kurioje yra vietos viskam, ką Gunis galvoja, bet nepasako.

BEKM lygiai yra apytiksliai: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Kiekvienas savo dydyje. Tas pats ratas. –J.

ŠEIMOMS IR MOKYTOJAMS

Atlik kiekvieno skyriaus užduotis svetainėje linguaula.com (su L dydžio užduotimis)